

ÇALINAN HAZİNE

YAVUZ BAHADIROĞLU

KELEBE

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önumde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihî Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

ÇALINAN HAZINE

Kar tipiye dönmüştü. Rüzgâr ısıklayarak esiyordu. Her yer bembeyazdı. En işlek yollar bile kapanmıştı. Fakat Sunguroğlu, civarı avucunun içi gibi biliyordu.

"Bereket yabancı değiliz Şahin," dedi atına, "birlikte az mı geçtik bu yollardan? Fakat yine de yolu kaybetmekten korkuyorum."

Şahin sahibini anlamış gibi kişnedi. Sanki kendisine güvenmesini istiyordu.

Sunguroğlu gülümsedi:

"Akıllı atım benim, haydi!"

Şahin dörtmala kalktı. Kar üstünde dörtmala kalkmak kolay değildi. Ama o sahibini düşünüyordu. Bir an önce hana varmak istediğini biliyordu.

"İşimiz acele olmasa bu havada yola sürmezdim seni," diye konuştu Sunguroğlu, "ne çare, bir an önce Bursa'da olmalıyız. Bizans Beylerinin fesat kazanını kaydattıklarını haber aldık. Orhan Beyimize duyuralım dedik. Haydi Şahinim!.."

At bir daha kişnedi.

Bu ses rüzgârın ısıklamasına karışıp yayıldı. Az ötede mola vermiş iki kişinin kulağına gitti. İkisi de Bizans şövalyesi kılgındaydılar. Kulak kabarttılar.

Biri:

"Sen de duydun mu?"

"Evet," dedi diğeri. "At kişnemesine benziyordu."

"Hiç belli olmaz Dragos, bakarsın biri atımızın öldüğünü anlamıştır. Elleriyle güzel bir at getiriyordur belki."

Karşılıklı gülüştüler.

"Baksak mı acaba Dragos, ne dersin?"

Dragos ayağa kalkarken ateşi de söndürdü.

"Bakalım tabii Şövalyem, dediğiniz gibi belki de kısmet ayağımıza gelmiştir. Atımın ürküp kayalıktan yuvarlanması çok kötü oldu Efendim, çok kötü oldu. Talihsizlik işte..."

Dragos, Şövalye Metiyüs'ün at uşağıydı. Kısa boylu, şişman, iri yuvarlak gözlü bir adamdı. Şişmanlığına rağmen çevik hareket ederdi. İyi de kılıç kullanırdı. Fakat hiçbir zaman Efendisiyle boy ölçüşemezdi. Dragos'a göre Efendisi Şövalye Metiyüs, dünyanın en iyi kılıç ve mızrak kullanan insanıydı.

"Şu ağaca tırmanabilir misin Dragos?"

"Elbette Efendim. Siz emrettikten sonra cehennemdeki zakkum ağacına bile tırmanırım."

Şövalye kısık bir kahkaha attı:

"En çok hoşuma giden yanın bu Dragos. Aldığın emri hemen yapıyorsun. Senden önceki at uşağım olsa bir sürü bahane sıralardı. Neyse, çık ağacın tepesine de bak bakalım, kimseler var mı?"

"Başüstüne Şövalyem."

Kocaman kayın ağacına ustalıkla tırmandı. Metiyüs bile şaştı bu işe. O şişman gövdede çevik hareketler gördükçe hep şaşırırdı zaten. Nasıl becerdiğini bir türlü anlayamazdı.

“Bir şey var mı Dragos?”

Dragos sevinçle karşılık verdi:

“Batı tarafından gelen var Efendim. Bir atlı, doludizgin sürüyor atını. Bu havada doludizgin gidebildiğine göre cins bir hayvan olmalı. Tam Şövalye Metiyüs’ün uşağına layık.”

“Desene buradan geçecek...”

“Evet Efendim.”

“Pekâlâ, inebilirsin. Mızrağımı hazır tut! Atımı getir! Dövüşmek zorunda kalacağımı sanmıyorum. Ama hazırlıklı olmak istiyorum. Şayet Osmanoğullarından biri ise kolay pes etmeyecektir.”

Dragos hızla ağaçtan indi.

“Size hangi Osmanoğlu karşı koyabilir Efendim? Eminim adınızı duyunca tabana kuvvet kaçacaktır.”

“Atını versin de pis canı kendisinin olsun, ilişmem!”

“Çok merhametlisiniz Efendim.”

Aslında Şövalye Metiyüs’te merhamet aramak, Dragos’tan başkasının aklından geçmezdi. Gerçek bir zalimdi çünkü. Yalnız eline geçen Müslümanlara değil, kendi dininden olanlara bile zulmederdi. Birkaç kuruş için göz kırpmadan insan öldürebilirdi. Bunu Bizans’ta herkes bilirdi.

Fakat pek kimse sesini çıkaramazdı. Çünkü Şövalye Metiyüs, Bizans ileri gelenlerinden Kont Malper’in yeğeniydi.

Başı dara geldiği zaman Malper yetişip nüfuzunu kullanıyor ve yeğenini beladan kurtarıyordu. Bu yüzden Şövalye'nin hiçbir şeyden pervası yoktu. Kont Malper nasılsa onu kurtarırdı.

Sunguroğlu her şeyden habersiz yaklaşıyordu. Bir dönemece döndü. Döner dönmez de yolu kesildi:

"Dur bakalım yabancı!"

Karşısında atlı bir şövalye ile yaya at uşağı vardı. Görünüşe bakılırsa bela arıyorlardı. Gemleri çekip atını durdurdu:

"Kılığınıza bakılırsa bu topraklarda ben değil siz yabancısunuz. Ne istiyorsunuz?"

"Yalnızca atını," diye güldü Şövalye. "Merak etme, canını bağışlıyorum!"

Sunguroğlu elinde olmadan güldü. Adam amma da pervasız konuşuyordu. Besbelli kendine güveni vardı. Yerinde zıp zıp zıplayarak durmadan eşinen cins atının yelesini okşadı.

"Rahat dur Şahin, seni kimselere verecek değilim."

Şövalye'ye döndü:

"Atım bana lazım. Var yoluna git şövalye, bela arayacaksan başka yerde ara. Bu topraklarda Orhan Beyimin sayesinde barış ve huzur hüküm sürüyor. At hırsızlarının topraklarımızda yeri yok!"

Sunguroğlu'nun dik dik konuşması Şövalye'yi biraz düşündürdü. Acaba yakınlarda arkadaşları mı vardı? Ama Dragos başka kimse görmemişti. Belli ki şu kılıksız adam blöf yapıyordu. Aklı sıra kendisini korkutacaktı.